

á hvern rúmmetra húss allt að 2000 rúmmetra stærð, en kr. 6.00 á hvern rúmmetra, sem þar er umfram.

Tengingjald skal greiddast að fullu, áður en tenging fer fram.

2. gr.

2. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

10. gr. reglugerðar nr. 183/1958 orðist svo:

Af hverri fasteign, sem aðstöðu hefur til að nota vatnsveitu kaupstaðarins skal greiða árlegan vatnsskatt til vatnsveitunnar.

Álagningarstofn vatnsskattsins skal vera heildarmat hverrar fasteignar, þ. e. mat mannvirkja og lóðar samkv. lögum um fasteignamat og fasteignaskráningu nr. 28 29. apríl 1963.

Upphæð vatnsskattsins skal vera 0.3% af framangreindu mati. Upphæð vatnsskattsins skal þó aldrei vera lægri en svarar kr. 10.60 á hvern rúmmetra á íbúðarhúsnæði og kr. 7.20 á hvern rúmmetra af öðru húsnæði. Á sama hátt skal upphæð vatnsskattsins aldrei vera hærri en svarar kr. 13.60 á hvern rúmmetra af hvaða húsnæði sem er. Sé ekkert mannvirki á lóð, greiðist ekki vatnsskattur.

Lágmarksupphæð vatnsskatts fyrir hverja skattskylda fasteign skal aldrei vera lægri en kr. 1 500.00.

Nú er fasteign, sem greiða ber af vatnsskatt, eigi virt fasteignamatsvirðingu, og skal þá greiða vatnsskatt samkvæmt samþykktum uppráttum. Þó skal aldrei reikna vatnsskatt af húsi það ár, sem bygging þess hefst.

Framtalin gjöld skv. 8. og 10. gr. eru miðuð við byggingarvísitölu 853 stig, og breytast einu sinni á ári til samræmis við byggingarvísitöluna, eins og hún er í árslok hverju sinni. Hækkanir samkvæmt 8. og 10. gr. mega þó ekki vera meiri en 50% án staðfestingar ráðuneytis.

Reglugerðarbreyting þessi, sem bæjarstjórn Kópavogskaupstaðar hefur samið og samþykkt, staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 20. júní 1923, til þess að öðlast gildi þegar í stað.

Félagsmálaráðuneytið, 8. október 1973.

Björn Jónsson.

Guðmundur Karl Jónsson.

10. október 1973.

Nr. 297.

FJALLSKILAREGLUGERÐ

fyrir Borgarfjarðarsýslu og Akraneskaupstað.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála, fjallskiladeildir og afréttir.

1. gr.

Sýslunefnd Borgarfjarðarsýslu hefur á hendi yfirstjórn fjallskilamála í sýslunni og í Akraneskaupstað. Sveitarstjórnir fara með framkvæmd þeirra og gæta þess, að farið sé eftir ákvæðum laga um afréttarmál o. fl. og fjallskilasamþykktar. Þær geta og sett nákvæmari ákvarðanir í einstökum atriðum, en eigi mega þær ákvarðanir raska samþykkt þessari.

2. gr.

Borgarfjarðarsýsla og Akraneskaupstaður eru eitt fjallskilaumdæmi, er skiptist í sjö fjallskiladeildir. Svæði það, er fjallskiladeild nær yfir, er hið sama og leitar-

svæði hvernar skilaréttar (sbr. 27. gr.), og tekur hver deild nafn sitt af skilarétt þess svæðis.

3. gr.

Afréttir í Borgarfjarðarsýslu skulu vera þeir, er verið hafa og eru þessir:

1. Geitland milli Hvítár og Geitár, eign Hálsa- og Reykholtisdalshreppa, en þeir hreppar eiga meginafrétt sinn á Arnarvatnsheiði í Mýrasýslu.
2. Afréttur Lunddæla og Andkilinga, eign þeirra hreppa milli Grimsár og Flókaldalsár, upp frá heimalöndum Gullberastaða og Oddsstaða og austur að sýslumörkum Borgarfjarðarsýslu og Árnassýslu.
3. Sandaland, leiguland Hvalfjarðarstrandarhrepps norðvestan Bláskeggssár og upp á Botnsheiði.
4. Kirkjuland Fitja á Botnsheiði, eign Akraneskaupstaðar.

Sveitarstjórnir geta breytt takmörkum afrétta og lagt til þeirra heimalönd eða landshluta einstakra jarða með samþykki landeiganda og umráðamanna og hreppsnefndar þess hrepps, er það land, er lagt skal til afréttar, liggur í. Skytt er að tilkynna sýslunefnd strax slíkar breytingar.

4. gr.

Ef tvö eða fleiri sveitarfélög eða sveitarhlutar eru innan sömu fjallskiladeildar, skulu sveitarstjórnir gera með sér samning um framkvæmd fjallskilamála.

II. KAFLI

Um smalanir á vorum.

5. gr.

Hver sem hefur jörð til ábúar eða umráða, þar með taldar eyðijarðir eða eyðilönd, er skyldur að annast smalanir á vorum, og skal farið eftir því, sem sveitarstjórn ákveður. Vanræki einhver að láta smala umráðaland sitt á þeim tíma, er hreppsnefnd hefur ákveðið, eða geri það svo slælega, að hreppsnefnd telji óviðunandi, er hreppsnefnd skytt að láta smala landið á hans kostnað.

6. gr.

Komi afbæjarfé fyrir við smalanir heimalanda, er umráðandi lands, eða sá er annast smölun fyrir hann, skyldur til að láta nágranna vita af óróinu fé, er þeir eiga, ef eigandi er lengra frá eða óþekktur, skal taka af óróinu fé og marka ómörkuð lömb gegn sanngjarnri greiðslu.

7. gr.

Sé afréttur ógirtur, skal hreppsnefnd láta framkvæma smölun á honum og skal farið með óróið fé og ómörkuð lömb eins og segir í síðari hluta 6. gr.

III. KAFLI

Um not afréttar og rekstur á afrétt.

8. gr.

Þeir, er afréttarnot eiga eða hafa, skulu reka þangað sauðfé sitt, þegar það er komið úr ull, svo tímanlega sem árferði og önnur atvik leyfa, að mati hreppsnefndar. Skal hún tilkynna ábúendum hvenær, hversu margt og hvert í afrétt þeir megi reka. Hafi ítala verið gerð í afrétt og sauðfjárfjöldi er meiri en ítölu nemur, skal rekinn sá fjöldi fjár frá hverju býli, sem því hefur verið ákveðinn í ítölusamþykkt, en annað fé haft í heimalandi. — Hafa má allt sauðfé í heimalandi, ef það er girt fjárheldri girðingu, eða hreppsnefnd samþykkir, og er ekki fleira en ítölusamþykkt

um heimalönd leyfir. Ef fénaður er ekki rekinn á afrétt, skv. fyrstu málsgrein, má hreppsnefnd láta reka hann á kostnað ábúanda eða umráðanda jarðar.

9. gr.

Nú er allt fé bújarðar haft í heimalandi skv. áðursögðu, eða er færri en ábúandi eða umráðamaður jarðar má á fjall reka samkvæmt ítölusamþykkt, þá má sá aðili ráðstafa rétti sínum, þó skal sveitarstjórn hafa forgangsrétt, en vilji hún ekki notfæra sér hann, má ábúandi eða umráðamaður jarðar ráðstafa réttinum til hvers, er hann vill innan hrepps, enda taki þá sá, er þann rétt fær, á sig allar skyldur, sem hinum annars bæri, ef hann hefði rekið sama fjárfjölda á afrétt. Slík afhending rekstrarréttar má aldrei gilda nema fyrir eitt sumar í senn, og ekki má ráðstafa rekstrarrétti til utanhreppsmanna, nema allir innanhreppsmenn hafi hafnað honum og hreppsnefnd leyfi. Ber þeim, er ljær rekstrarrétt, að standa fulla ábyrgð á fjallskilavinnu og fjallskilagjaldi til fjallskilasjóðs.

10. gr.

Stóðhross má reka á afrétt, ef hreppsnefnd leyfir.

11. gr.

Enginn má nota annan afrétt en þann, sem hann á upprekstur í, nema hlutaðeigandi hreppsnefnd leyfi. Enginn má taka upprekstur á land ábúðarjarðar sinnar, nema girt sé fjárheldri girðingu og aldrei af utanhreppsmönnum, nema með leyfi hreppsnefndar.

12. gr.

Enginn má taka sameignarafrétt til sérstakra afnota fyrir sjálfan sig. Telji einhver sig þurfa að ná fé sínu af afrétti til förgunar fyrir aðalleitir, verður hann að fá til þess leyfi hreppsnefndar, og setur hún þau skilyrði, er henni þykja við eiga.

13. gr.

Verði veruleg brögð að ágangi sauðfjár eða hrossa úr afrétti í heimahaga, getur sá, er fyrir verður, gert sveitarstjórn aðvart. Virðist sveitarstjórn um verulegan ágang að ræða, skal hún skipa fyrir um smölun ágangsfjár eða penings, og rekstur á afrétt eða til hreppstjóra. Kostnaður greiðist að $\frac{3}{4}$ af fjallskilasjóði þess hrepps eða hreppa, er þann afrétt nota, er ágangsfénaður kom frá, en landráðandi $\frac{1}{4}$. Heimilt er þó sveitarstjórn hrepps þess, sem sú bújörð liggur í, er ágangi sætir, að greiða þann hluta kostnaðar, sem landráðanda er annars ætlað að bera. Stafi verulegur ágangur af búfé, sem skylt hefur verið að reka á afrétt, ber sveitarstjórn að sjá um, að eigandi reki féð á afrétt. Nú stafar óeðlilegur ágangur af fé, sem heimilt er að hafa í heimahögum og ber þá sveitarstjórn að láta smala því og reka til eiganda. Um kostnað í því tilviki fari þannig, að fjáreigandi og sveitarsjóður (eða fjallskilasjóður) greiði alls $\frac{3}{4}$ að jöfnu hvor, er landráðandi $\frac{1}{4}$. Verði ágreiningur með hreppsnefnd og landeiganda (ábúanda, umráðanda) um, hvað teljist vera verulegur eða óeðlilegur ágangur, geta aðilar skotið máli sínu til sýslumanns (oddvita sýslunefndar), er þá skipar þrjá óvilhalla menn til þess að skera úr slíkum ágreiningi.

IV. KAFLI

Um ítölu.

14. gr.

Sýslunefnd getur gert samþykkt um ítölu, eftir ákvæðum laga um afréttarmálefni III. kafla, og ber þá búfjáreigendum að fara eftir henni.

V. KAFLI Um fjallskil.

15. gr.

Skylt er að gera fjallskil af öllu sauðfé. Leyfi hreppsnefnd rekstur stóðhrossa á afrétt, skal og gera fjallskil af þeim. Fjallskilagjald af hrossi má vera allt að tíu sinnum hærra en af vetrarfóðraðri sauðkind. Nú hefur ítölureglum verið beitt og nokkurn hluta sauðfjár verður að hafa í heimalandi, þá má hreppsnefnd ákveða lægra fjallskilagjald af þeim fénaði.

Sveitarstjórn jafnar niður fjallskilum. Skal hver leggja til fjallskila það, sem sveitarstjórn ákveður. Hver húsbóndi er skyldur til að gera fjallskil fyrir þann fénað, sem hann hafði á fóðrum veturinn næsta á undan eða hann eða hans heimamenn hafa eignast síðan og flutt inn í hreppinn. Skylt er húsbónda að tilkynna hreppsnefnd fyrir júlilok um breytingar frá vetri á tölu fjallskilaskylds búpenings síns og heimamanna sinna. Heimilt er hreppsnefnd að jafna fjallskilakostnaði allt að einum þriðja hluta á landverð („annað land“) bújarðar er eigandi eða umráðandi greiði.

Heimilt er að greiða úr sveitarsjóði kostnað að meira eða minna leyti við byggingu almenningsréttta (skilaréttta), leitarmannaskála og annarra mannvirkja, sem þörf er á vegna aðalleita og réttarhalds, svo og girðinga á milli heimalanda og afréttta, að því leyti sem aðilum innan hrepps er skylt að leggja til þeirra. Einnig er hreppsnefnd heimilt að greiða hluta annars fjallskilakostnaðar úr sveitarsjóði ef sérstakar ástæður eru fyrir hendi og sýslunefnd leyfir (sbr. 19. gr.).

16. gr.

Tvennar aðalleitir skal gera á hverju hausti á afrétti og heimalöndum; skal smalað sauðfé í fyrri leit, en bæði sauðfé og hrossum í síðari leit. Nú er heimaland girt fjárheldri girðingu eða afmarkað af ám eða vötnum, er mega teljast fjárheld, og er þá hreppsnefnd heimilt að leyfa, að það sé ekki smalað til fyrri réttar, ef smölun vegna förgunar verður að fara fram næstu daga. Komi afbæjarfé fram í þeirri smölun, skal, ef innansveitarfé er, tilkynna það eiganda, en ef um utansveitarfé úr sömu fjallskiladeild er að ræða, skal koma fénu til þess staðar í þeim hreppi, er hreppsnefnd þar ákveður. Annað fé skal bóndi geyma í öruggri girðingu til síðari aðalréttar. Eftir aðalleitir skal fara fram eftirleit á afrétti, þegar hreppsnefnd ákveður og smölun allra heimalanda skal fara fram fyrsta dag nóvembermánaðar. Með afbæjarfénað, er kemur fyrir í þessum leitum eða smölunum, skal farið eins og hreppsnefnd segir til um. Senda skal menn eftir því, sem þörf krefur, til að hirða fé í útréttum. Útréttir kallast réttir utan leitarsvæðisins.

17. gr.

Hver bóndi er skyldur til að leita land ábýlisjarðar sinnar, nema hreppsnefnd telji landið að einhverju leyti notað sem afrétt, eða hafi gert samning um það við umráðendur jarðarinnar (sbr. 19. gr.). Þótt jörð sé ekki í ábúð, hvíla sömu skyldur á eiganda hennar eða umráðanda. Vanræki einhver smölun, er hreppsnefnd skylt að láta smala það á kostnað umráðanda eða eiganda landsins. Skylt er og að koma úr-
tíningi til skilaréttar í tæka tíð. Heimilt er hreppsnefnd að meta til fjallskila haust-
smalanir landstórra jarða að meira eða minna leyti, þótt hreppurinn eigi afrétt, enda sé landið ekki varið annarra fénaði.

18. gr.

Nú á búandi tilkall til afréttar í viðkomandi fjallskiladeild, en kaupir með leyfi hreppsnefndar upprekstur annars staðar, eða er eigandi að uppreksturslandi, er hann kýs fremur að nota en afrétt hreppsins, þá greiðir hann fjallskil á báðum stöðum, þó ekki nema hálf gald heima fyrir.

19. gr.

Nú á eða hefur sveitarfélag engin afréttarnot og má þá hreppsnefnd ákveða, að haustsmalanir heimalanda, sem ekki eru varin annarra fénaði, verði metnar til fjallskila. Nú þykir sveitarstjórn ekki ástæða til að svo verði gert um smalanir allra óvarinna heimalanda vegna landsmæðar eða mjög auðveldrar smölunar sumra þeirra, og skulu þá umráðendur þeirra landa og einnig varinna heimalanda greiða lægra fjallskilagjald af fénaði sínum eftir mati hreppsnefndar. Hreppsnefnd skal annast um ráðningu manna til að sækja fé hreppsþúa í útréttir. Kostnað í þessum tilvikum má greiða að meira eða minna leyti úr sveitarsjóði eftir ákvörðun hreppsnefndar.

20. gr.

Sveitarstjórnir allra hreppa innan hverrar fjallskiladeildar, skulu á sameiginlegum fundi setja allar reglur um fyrirkomulag leita, sendingu manna í útréttir og annað það, er þörf þykir til bera að samvinna sé höfð um. Hafi tveir eða fleiri hreppar sameiginlegt upprekstrarland, skulu sveitarstjórnir þeirra hafa árlega fund með sér og gera áætlun um fjallskilakostnað á upprekstrarsvæðinu og skipta með sér sameiginlegum kostnaði. Til þessa fundar boðar oddviti þess hrepps, er skilarétt stendur í.

21. gr.

Hreppsnefnd jafnar niður fjallskilum, bæði fjallskilavinnu og peningagreiðslum. Leggja má allan fjallskilakostnað einstaklings á í peningum, eftir því sem hreppsnefnd þykir best henta. Fjallskilagjald rennur í fjallskilasjóð, og skal hann vera í varðveislu oddvita þess hrepps, sem gjald er á lagt. Öll vinna við fjallskil skal lögð í dagsverk og dagsverk metið sem næst gildandi kauptaxta. Á niðurjöfnunarfundi skal kjósa leitarstjóra. Enn fremur réttarstjóra og tvo marklýsingarmenn; þeir skulu kosnir af hreppsnefnd þess hrepps, er skilarétt liggur í. Niðurjöfnun skal birt þannig, að fjallskilaseðill gangi bæ frá bæ um hreppinn og hafi hann þingboðsrétt. Á fjallskilaseðli skal tilgreina upphæð fjallskila hvers einstaks aðila, hvaða fjallskil hver á að inna af höndum, hversu mikið ber að greiða í peningum og annað það, sem þörf þykir að taka fram varðandi fjallskilin. Niðurjöfnun skal lokið svo tímanlega, að hún geti orðið öllum kunn, er leggja eiga fram vinnu, eigi síðar en viku áður en leitir byrja.

22. gr.

Sérhver, er á að leggja fram vinnu við fjallskil, skal vanda vel tillag sitt, svo sem með því að senda fullgilda og vel útbúna menn í leitir og útréttir o. s. frv. Sé þess sérstaklega vel gætt, að þeir hafi hlýjan, vatnsheldan klæðnað, séu nestaðir og vel hestaðir eftir atvikum. Leitarmenn skulu bera litmerki í bak og fyrir.

Láti einhver farast fyrir að senda mann í leitir eða gera þau fjallskil, sem hann er tilkvaddur og birt eru í fjallskilaseðli, skal hann auk greiðslu fyrir fjallskil eins og þau eru metin, gjalda sekt til fjallskilasjóðs, allt að helmingi af matsverði fjallskilanna. Ef einhver sendir mann í leitir, sem leitarstjóri telur óhæfan sökum ágalla eða ills útbúnaðar, skal vísa honum heim aftur, og er þá sá, er þann mann sendi, skyldur til að borga fjallskil og sekt, eins og hann hefði engan sent. Sama gildir um mann í útréttir.

Sannist það, að leitarmaður eða annar, er fjallskil á að vinna, vanræki skyldu sína, getur hreppsnefnd krafist uppbótar frá honum eða þeim, er hann sendi. Vilji hann ekki hlíta úrskurðinum, getur hann skotið máli sínu til sýslunefndar.

Gjaldi fyrir leitarsvik eða aðra vanrækslu á fjallskilum má verja til að kaupa mann til fjallskilanna, ella renni það fé í fjallskilasjóð þess leitarsvæðis, er hlut á að máli.

Sektir og fjallskilagjöld eru lögtakskræf.

23. gr.

Leitarsvæði hverrar skilaréttar skal hafa sameiginlegan fjallskilasjóð, er oddviti þess hrepps, er skilarétt stendur í, varðveitir. Í þann sjóð rennur andvirði alls óskilapenings (þar með taldir ómerkingar), er ekki finnst eigandi að. Geti sjóðurinn ekki staðið undir þeim gjöldum, er úr honum ber að greiða, leggja fjallskilasjóðir hreppanna honum það til, er á vantar. Framlag fjallskilasjóða sveitarfélaganna greiðist eftir því hlutfalli, sem hreppsnefndir, er hlut eiga að máli, hafa samþykkt á sameiginlegum fundi. Reikningur fjallskilasjóðs skal sendur árlega með reikningum sveitarsjóðs til sýslunefndar.

Kostnaður við fjallskilamál greiðist úr fjallskilasjóði, nema að því leyti sem sveitarsjóði er ætlað að greiða hann, eða öðruvisi er ákveðið. Komist fénaður ekki til réttis eiganda vegna fjarlægðar, eða er seldur eða ráðstafað á annan hátt, af því að hreppsnefnd hrepps þess, sem fénaðurinn er úr, telur það hagkvæmara, má borga áfallinn kostnað úr fjallskilasjóði. Þó skal hreppsnefnd ekki láta selja eða ráðstafa hrossi, nema eiganda hafi áður verið tilkynnt um það, þannig að honum, gefist kostur á að sækja hrossið á sinn kostnað.

24. gr.

Enga aðalleit má gera nema leitarstjóri stjórn henni og sé í henni, enda skulu leitarmenn skyldir að hlýða honum. Áður en leit hefst, kannar leitarstjóri lið sitt, og ef svo reynist, að einhverja vanti eða einhverjir eru taldir óhæfir til að fara í leit, kaupir hann menn í þeirra stað, ef unnt er. Skal leitarstjóri sérstaklega gæta þess, að framfylgt sé ákvæðum 22. gr. um útbúnað leitarmanna. Leitarstjóri skipar fyrir um, hvernig hver leitarmaður hagi leit sinni, gætir þess, að allir vandi verk sín, að safn sé rekið með reglu til réttar, svo að það sé komið þangað í tæka tíð, allrar mannúðar sé gætt, að lamakindur séu fluttar til byggða eða þeim lógað, sé ekki annað unnt, og að safnsins sé gætt, uns gæslumanni eða réttarstjóra ber að taka við því.

25. gr.

Rekstrarstjóri stjórnar útréttarmönnum, og eru þeir skyldir að hlýða honum. Rekstrarstjóri skal gera sitt ítrasta til að ekki verði fénaður eftir í útréttum, og að réttarmenn fari ekki frá réttinni fyrir en töfludrætti er lokið. Sé einhver skepna svo fötluð, að hún verði ekki rekin eða flutt þá þegar, skal rekstrarstjóri koma henni í gæslu eða ráðstafa henni á hagkvæmasta hátt. Rekstrarstjóri skal og sjá til þess, að ekki verði skildar eftir skepnur úr rekstri, nema þeim sé ráðstafað eins og best hentar.

26. gr.

Nú þykir einhverjum niðurjöfnun fjallskila eigi rétt og vill fá leiðrétting á því, þá ber honum eigi að síður að inna álögð fjallskil af hendi, en sent getur hann rökstudda kæru til hreppsnefndar fyrir októberlok næstu á eftir, og beðið hana leiðréttingar. Sætti kærandi sig ekki við aðgerðir hreppsnefndar, getur hann krafist úrskurðar sýslunefndar.

VI. KAFLI

Fjallskiladeildir (leitarsvæði), réttir og réttardagar.

27. gr.

Fjallskiladeildir og réttir í Borgarfjarðarsýslu skulu vera þessar:

1. **Rauðsgilsrétt:** Leitarsvæðið nær yfir lönd öll í Hálsahreppi og Reykholtisdalshreppi, að undanskildu Kálfaesi.

Fyrri Rauðsgilsrétt skal vera föstudag í 22. viku sumars. Sundurdráttarétt skal vera á Húsafelli.

2. **Oddsstaðarétt:** Leitarsvæðið nær yfir Lundareykjadalshrepp allan, Andakíls-
hrepp allan að Andakílsá, lönd jarða í Skorradal norðanverðum, frá og með
Stálpastaðalandi og að hreppamörkum neðan Hálsa. Enn fremur land Kálfaness.
Fyrri Oddsstaðarétt skal vera miðvikudag í 21. viku sumars. Sundurdráttarrétt
skal vera á Þverfelli. Á meðan núverandi reglur um sauðfjárveikivarnir gilda á
þessu svæði, skal Þverfellsrétt vera sem skilarétt. Sundurdráttarrétt má og vera
á Hesti og Varmalæk.
3. **Hreppsrétt:** Leitarsvæðið nær yfir lönd jarða í Andakíls-
hreppi sunnan Andakílsár og jarða í sunnanverðum Skorradal að landamerkjum Haga.
Fyrri Hreppsrétt skal haldin mánudag í 21. viku sumars.
4. **Bakkakotsrétt:** Leitarsvæðið nær yfir fremri hluta Skorradals frá svæðamörkum
Oddsstaðaréttar norðan Skorradalsvatns og að svæðamörkum Hreppsréttar, sunn-
an vatns.
Fyrri Bakkakotsrétt skal vera á mánudag í 21. viku sumars.
5. **Svarthamarsrétt:** Leitarsvæðið nær yfir Hvalfjarðarstrandarhrepp allan og upp-
rekstrarland Akraneskaupstaðar á Botsheiði.
Fyrri Svarthamarsrétt skal haldin á miðvikudag í 21. viku sumars.
6. **Hafnarrétt:** Leitarsvæðið nær yfir Leirár- og Melahrepp allan.
Fyrri Hafnarrétt skal vera á þriðjudag í 21. viku sumars.
7. **Grafarrétt:** Leitarsvæðið nær yfir allan Skilmannahrepp, Innri-Akraneshrepp
og Akraneskaupstað.
Fyrri Grafarrétt skal vera á mánudag í 21. viku sumars.

Leitardagur til síðari rétta (1—7) í öllu fjallskilaumdæminu skal vera síðasta
laugardag í septembermánuði, og réttardagur sama dag, eða eins fljótt og við verður
komið, enda réttarfé þá haft í öruggri gæslu, uns því verður réttað. Heimilt er þó
sýslunefnd að leyfa hreppsnefndum, ef um afmörkuð eða afgirt svæði er að ræða,
að breyta leitartíma og réttardögum, ef sérstakar ástæður eru fyrir hendi.

28. gr.

Hreppsnefnd eða hreppsnefndir hverrar fjallskiladeildar skulu sjá um byggingu
aðalréttar og tryggja, að sómasamleg aðstaða sé til sundurdráttar, þar sem slíkar
réttir skulu vera. Kostnaður greiðist úr fjallskilasjóði eða sveitarsjóði eftir sam-
þykkt hreppsnefndar (sbr. 15. gr.). Þess skal gætt, að rétt sé þannig byggð, að nægi-
lega stórt rými sé fyrir allt fé, er til réttar rekst, og að allir, er fjárvon eiga, hafi
þar nóg dilkrými. Þar séu og dilkar fyrir útréttarfé, ómerkinga og annað óskilafé.
Gætt skal þess, að rétt sé svo vel byggð og vel við haldið, að fé geti ekki sloppið úr
henni. Hreppsnefnd eða hreppsnefndir skulu og annast um byggingu leitarmannaskála
og húss fyrir leitarhesta, eins vistlegra og rúmgóðra og þörf er talin fyrir.

29. gr.

Réttarbóndi, þar sem fé er gætt náttlangt, skal fá fyrir átroðning gjald eftir
samkomulagi. Verði ágreiningur um gjald sker sýslunefnd úr.

30. gr.

Réttarstjóri stjórnar skilarétt og tekur hann við af leitarstjóra eða gæslumanni,
þegar markljóst er, og lætur þá þegar fara að rétta. Hann gerir sér far um, að allt
fari skipulega fram, meðan á réttarhaldinu stendur, hefur vald til að banna fjárkaup,
slark, óreglu og allt annað, sem tafið getur fyrir réttarhaldinu. Skyldir eru allir
að hlýða skipunum réttarstjóra, og getur hann kært þá til sekta, ef út af er brugðið.
Hann getur skipað annan í sinn stað um stundarsakir, ef á þarf að halda.

Réttarstjóri skal sjá um, að ómerkingar (lömb og folöld) séu settir í ómerkinga-
dilk, svo eigendum gefist kostur á að láta mæður helga sér þá.

Enginn má taka ómerking án leyfis réttarstjóra.

Enginn má hleypta út úr dilk fyrr en réttarstjóri leyfir og búið er að kanna féð í dilknum. Að þeim starfa eru allir þeir skyldir að vinna, sem réttarstjóri nefnir til þess. Hreppstjóri þess hrepps, sem rétt liggur í, skal ætíð vera við réttina og gæta lögreglu. Ef tvær réttir eru í sama hreppi sama dag, má hreppstjóri ráða mann til að vera á öðrum staðnum í sinn stað.

Marklýsingarmenn skulu lýsa öllum mörkum eftir að töfludráttur hefst. Greini þá á um mark, skal réttarstjóri tilnefna þrjá menn, er þá lýsa markinu og telst það rétt mark skepnunnar, sem meiri hluti þeirra telur rétt að vera.

31. gr.

Það er skylda sérhvers manns á upprekstrarsvæðinu, er fjárvon á í skilaréttinni, að hafa þar nægan mannafla að hirða fénað sinn. Ef einhver vanrækir þetta, er réttarstjóra heimilt að láta draga fénað hans og reka heim til hans á hans kostnað.

32. gr.

Einstökum mönnum er heimilt að leita að fénaði í afrétti, eftir að aðalleitir og eftirleit hafa farið fram að haustinu. Hafi einstakir menn fundið fé í afrétt, áður en eftirleit er framkvæmd, eiga þeir ekki kröfu á fundarlaunum úr fjallskilasjóði fyrir þann fénað, en heimilt er hreppsnefnd þó að greiða einhverja þóknun fyrir slíkt úr sjóðnum, ef henni þykir ástæða til.

Ákveða skal á fjallskilafundi hver skuli fundarlaun fyrir fénað, áður óheimtan, er finnst í afrétti eftir leitir.

Fundarlaun fyrir fé, er finnst að lokinni eftirleit greiðist úr fjallskilasjóði þess upprekstrarfélags, sem fjallskil voru greidd í af hinu fundna fé.

Kostnað við rekstur hins fundna fjár, eftir að það er komið til byggða innan leitarsvæðisins, ber eigandi sjálfur. Hið sama gildir um hross.

VII. KAFLI

Meðferð óskilapenings.

33. gr.

Hver, sem innir fjallskil af höndum eða annast smölun heimalands, skal leitast við að handsama ómerkinga eins fljótt og við verður komið, og auðkenna þá ef þeir fylgja móður.

Ómerkinga og annað óskilafé, er til réttar rekst, skal réttarstjórinn láta draga í ómerkingadilk, þar sem menn eiga kost á að leiða mæður til ómerkinga, og sanna eignarrétt sinn á þeim og öðru óskilafé. Ómerkingar, sem ekki ganga út og annað óskilafé, skal að lokinni skilarétt flutt í sláturhús til förgunar undir umsjón hreppstjóra. Ómerkinga og annað óskilafé, er kemur fyrir eftir réttir, eða fé sem ekki kemst til eiganda vegna fjarlægðar eða vegna búfjárveikivarna, skal fara með á sama hátt. Áður en fénu er lógað skal skrifa nákvæma lýsingu á því, þar sem getið er marks og annarra einkenna, sem eigendur geta helgað sér féð eftir.

Leggja skal andvirði slíks fjár inn á reikning skilaréttar á því svæði, er það kemur fyrir í, og skal reikningur færður þannig, að greiða megi út andvirði hvekkar kindar sér, ef upplýsingar fást um eiganda. Ef fullvist er um eiganda, áður en féð er lagt inn í sláturhús, skal þá leggja inn á nafn hans. Ber sláturleyfishafa að tilkynna eiganda um innleggið innan þriggja mánaða frá sláturdegi.

Sömu ákvæði gilda um geitfé og óskilanautgripi eins og um óskilafé.

34. gr.

Í lok skilaréttar skal selja á uppboði óskilahross, þar með talin ómörkuð folöld, er ekki gengu út í réttinni. En óskilahross, er koma fyrir síðar, skal selja á opinberu

upphæði af hreppstjóra þeirrar sveitar, er óskilahrossin koma fyrir í. Auglýsa skal slíkt upphæð með a. m. k. viku fyrirvara. Innlausnarfræstur á óskilahrossum skal vera 12 vikur frá söludegi. Kaupandi skal geyma gripi þá, er hann hefur keypt meðan innlausnarfræstur varir, en ekki eru þeir í ábyrgð hans að öðru leyti; fóðra skal kaupandi gripina eftir því sem þörf er á. Fóðurkostnað, hagatoll og gæslukaup skal greiða eftir mati hreppsnefndar og draga frá andvirðinu; verði kaupandi eigandi að slíkum grip að innlausnarfræsti liðnum, ber honum ekki greiðsla fyrir tilkostnað.

35. gr.

Hreppstjóri skal auglýsa í Lögbirtingablaði óskilafé, sem fargað hefur verið, fyrir áramót næstu á eftir, en óskilahross seld á upphæði skal auglýsa þegar eftir sölu, bæði í Lögbirtingablaði og útvarpi. Geti einhver sannað eignarrétt sinn innan 6 mánaða frá auglýsingardegi, skal honum greitt andvirðið að frádregnum áföllnum kostnaði, svo sem gjaldi fyrir flutning og auglýsingu, sölu og fundarlaun og annað það, er á hefur fallið. Að öðrum kosti skal andvirðið renna í fjallskilasjóð skilaréttarinnar og sendir hlutaðeigandi hreppstjóri skýrslu um sölu óskilafjár, óskilageitfjár, óskilautgripa og óskilahrossa, ásamt eftirstöðvum af verði, til oddvita þess, er heldur reikning skilaréttar; skal hreppstjóri hafa lokið skilum innan tveggja mánaða frá því, að vist er um, hvað fjallskilasjóði beri af andvirðinu.

VIII. KAFLI

Um vörslu og smölun hrossa.

36. gr.

Heimilt er sýslunefnd eða einstakri hreppsnefnd að ákveða, að öllum hrossa-eigendum sé skylt að hafa hross sín í vörslu allt árið eða tiltekinn hluta þess, nema að því leyti, sem hreppsnefnd kann að leyfa að stóðhross séu rekin á afrétt (sbr. 39. gr. laga um búfjárrækt).

Hreppsnefnd er og heimilt að skylda alla landeigendur til að smala hrossum síðasta dag sumars hvers og koma þeim hrossum, er ekki ganga út heima hjá þeim, til þess staðar í hreppnum, er hreppsnefnd ákveður.

IX. KAFLI

Mörk sauðfjár og hrossa og markaskrár.

37. gr.

Hver maður skal auðkenna fé sitt og hross með glöggu eyrnamarki og brenni-merkja hyrnt fé með hrepps-brennimarki á vinstra horni og plötumerkja kollótt í vinstra eyra.

Hreppabrennimörk skulu vera þessi:

Fyrir Hvalfjarðarstrandarhrepp	B1
— Innra-Akranshrepp	B2
— Skilmannahrepp	B3
— Leirár- og Melahrepp	B4
— Andakílshrepp	B5
— Skorradalshrepp	B6
— Lundarreykjadalshrepp	B7
— Reykholtisdalshrepp	B8
— Hálsahrepp	B9
— Akraneskaupstað	AK

Ef fullorðið fé er ekki hreppsmerkt á hornum eða plötumerkt í eyra, getur eigandi þess ekki krafist skaðabóta, þótt fé hans verði eftir í útréttum, enda ber þá fjallskilasjóði ekki að borga gæslukostnað og annan kostnað, er á slíkt fé kann að falla. Skylt er og að plötumerkja fé með bæjarmerkjum eins og þau eru auglýst í markaskrá.

38. gr.

Fé skal draga eftir mörkum. Markið helgar eiganda kind, nema sönnun komi fyrir, að annar eigi. Kind, sem ekki ber rétt mark manns, er honum óheimilt að draga sér, hve lítið sem á vantar, sama gildir um hross. Ef kind er með brennimarki eða hornamarki annars en þess, er á eyrnamarkið, skal sá talinn eigandi, sem á brennimarkið eða hornamarkið, og skal hann þá, ef eigandi eyrnamarks krefst þess, gera grein fyrir því, hvernig hann eignaðist kindina. Kind, sem hefur eyrnamark eins, brennimark annars og hornamark hins þriðja, skal talin eign þess, sem brennimarkið á; þó skal hann, ef krafist er, gera grein fyrir því, hvernig hann hefur eignast hana. Um ágreining, er rísa kann út af vafamörkum, skera marklýsingarmenn. Verði þeir ekki samdóma, fer um það svo sem fyrir er mælt í 30. gr.

39. gr.

Enginn má taka upp mikil særingarmörk né mörk, sem vandi er að marka svo auðþekktanleg séu. Ekki má nota mark, sem er meira en níu hnífsbrögð alls.

Þessi mörk er leyfilegt að nota: Andfjaðrað, biti, blaðrifað, blaðstýft, fjöður, gagnbitað, gagnfjaðrað, gat, hamrað, hangfjöður, heilhamrað, heilrifað, hvatrifað, hvatt, jaðrað (hálf af), lögg, miðhlutað, oddfjaðrað, sneiðrifað, sneitt, stig, stúffjaðrað (stýft hálf af), stúfrifað, stýft, sýlt, tvírifað í sneitt, tvírifað í heilt, tvírifað í stúf, tvístýft.

Fleiri en tvö undirben má ekki nota sama megin á eyra. Mörk þau, sem ekki er leyft að nota samkvæmt þessari grein, mega þó notast af núverandi eigendum þeirra, en mega ekki ganga að erfðum, kaupum eða gjöfum og ekki má flytja þau inn í fjallskilaumdæmið.

Jafnan skal auglýsa í markaskrá sýslunnar, hvaða mörk leyfilegt er að nota.

40. gr.

Sýslunefnd skal láta prenta markaskrá sýslunnar 8. hvert ár. Skal hver mark-eigandi koma marki sínu í hana, og má enginn nota mark, sem ekki er prentað í markaskránni (sbr. þó 42. gr.). Sýslunefnd ákveður greiðslu fyrir hvert mark, en markeigandi fær ókeypis eitt eintak af markaskránni. Einnig skal sýslunefnd sjá um, að nægilega mörg eintök af markaskránni séu send ókeypis til allra hreppa utan sýslu, sem fjársamgöngur eru við.

Gjald það, er sýslunefnd ákveður fyrir mörkin, skal ætíð vera svo hátt, að það nægi fullkomlega fyrir öllum kostnaði við markasöfnun, umsjón með skrásetningu og prentun markanna. Ef afgangur verður þegar allur kostnaður við söfnun og útgáfu er greiddur, skal hann leggjast í sýslusjóð.

41. gr.

Sýslunefnd kys mann til að sjá um útgáfu markaskrár og til þess að hafa umsjón með upptöku nýrra marka á milli þess, sem markaskrá er gefin út (sbr. 42. gr.). Markasöfnun skal fara fram í september- eða októbermánuði árið áður en prenta skal skrá. Hreppstjórum er skylt að safna mörkum, hver í sínum hreppi, ef markavörður óskar þess.

Hvert mark skal ritað á sérstakan seðil með tilgreindu nafni og heimilisfangi markeiganda. Að öðru leyti ákveður markavörður gerð markaseðla.

42. gr.

Að lokinni söfnun markaseðla, senda hreppstjórar þá markaverði, er sýslunefnd hefur valið. Skal hann athuga markaseðlana, raða upp nöfnum og athuga um sammerkingar innan sýslu og í nærliggjandi sýslum. Skal hann fella niður þau nýupptekin mörk, sem eru sammerkt eða um of lík eldri mörkum, svo og mörk, er líkjust um of hvert öðru, og enn fremur mörk, sem ekki má upptaka samkvæmt ákvæðum samþykktar. Nú hefur markavörður fellt niður mark og skal hann þá tilkynna það marktakanda bréflega og jafnframt benda honum á annað mark, er hann geti fengið sem líkast því, sem hann hefur kosið. Hafi hann eigi svarað bréfi markavarðar fyrir janúarlok, skal líta svo á, að hann taki markið, er markavörður benti honum á, og skal þá prenta það í markaskránni. Enginn maður má eiga fleiri en tvö sauðfjármörk og eitt hrossamark.

Vilji einhver taka upp nýtt mark milli þess er markaskrá er prentuð, skal hann tilkynna það markaverði og fá til þess leyfi hans. Að því fengnu skal markavörður láta prenta það á kostnað markeiganda í Lögbirtingablaðinu, og er það þá fyrst heimilt til notkunar. Sama máli gegnir um þann, er flyst inn í fjallskilaumdæmið, að hann verður að fá samþykki markavarðar til þess að mega nota áfram það mark, er hann áður átti. Eigandaskipti að marki skulu og auglýst í Lögbirtingablaði.

Hreppstjórum er skylt að færa öll mörk úr sýslunni, sem auglýst eru í Lögbirtingablaðinu, inn í markaskráreintök þau, sem nota skal við töfludrátt í skilaréttum. Sýslunefnd Borgarfjarðarsýslu skal leita samvinnu við sýslunefndir í Mýrasýslu, Dalasýslu, Strandasýslu, Húnavatnssýslu, Árnessýslu, Kjósarsýslu og Gullbringusýslu um ráðstafanir til þess að afstýra sammerkingum á þeim svæðum, er fjársamgöngur geta komið fyrir á.

X. KAFLI

Fjárrekstrar og fjárflutningar.

43. gr.

Þegar hross eða sauðfé er rekið um héraðið, skal þess gætt, að rekstri hverjum fylgi ætíð nægilega margir og duglegir rekstrarmenn, svo að sem minnstur bagi verði fyrir þá, er þau lönd eiga, sem um er rekið eða í er áð. Eigi má leggja upp með slíka rekstra fyrr en markljóst er orðið, og eigi má halda áfram að kvöldi, þegar mjög er orðið skuggsýnt, nema brýn nauðsyn beri til.

Allt fé í sláturfjárrekstrum skal vera merkt ákveðnum rekstrarmerkjum, er séu svo glögg, að þau sjáist tilskýndar í björtu, og svo traust, að þau máist ekki af í votviðrum. Rekstrarforingjum ber að gæta þess vandlega, að annað fé lendi ekki saman við reksturinn. En komi það fyrir, skal hann, þegar hann verður þess var, draga það fé úr rekstrinum og annast um, að það komist í átt haga sína, eigendum að kostnaðarlausu.

Þegar fénaður er fluttur á bifreiðum eða tengivögnum, skal þess gætt, að hann hafi nægilegt rými og að vel fari um hann. Skaða, sem hlýst af því, að út af þessu er brugðið, ber eiganda eða umsjónarmanni rekstursins eða flutningatækis að greiða eiganda fjáris, nema váttryggingartaki greiði. En sannist það, að skaðinn stafi af skeytingarleysi rekstrarmanns eða ökumanns, skal hann sæta sektum.

Skyllt er sláturleyfishafa að láta fara fram markaskoðun á öllu fé, sem hann lætur slátra.

44. gr.

Stranglega er bannað að svelta fénað, umfram það, sem ekki verður hjá komist, hundbeita hann að óþörfu eða misþyrma honum á nokkurn hátt við fjárréttir, í rekstrum, flutningi, gæslu, fjallgöngum eða við heimasmölun.

XI. KAFLI

Almenn ákvæði.

45. gr.

Sýslunefnd sker úr öllum ágreiningi milli sveitarstjórna í fjallskilum. Undir úrskurð hennar heyra líka allar kærur og kröfur á hendur hreppsnefndum og hreppsstjórum snertandi fjallskil. Enn fremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja slík mál undir úrskurð sýslunefndar.

46. gr.

Brot gegn ákvæðum reglugerðar þessarar varða sektum frá kr. 5 000.00 til kr. 50 000.00, nema þyngri refsing liggji við eftir öðrum lögum, og renna sektirnar í fjallskilasjóð þess leitarsvæðis, sem brotið er framið í.

Með mál, sem rísa út af brotum gegn reglugerð þessari, skal farið að hætti opinberra mála.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Borgarfjarðarsýslu hefur samið, staðfestist hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 58 29. mars 1961, og 3. gr. laga um afréttar-málefni, fjallskil o. fl. nr. 42 12. maí 1969, til þess að öðlast gildi frá og með 15. október 1973 og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt fellur úr gildi fjallskilareglugerð fyrir Borgarfjarðarsýslu nr. 174 25. ágúst 1952, ásamt síðari breytingum.

Landbúnaðarráðuneytið, 10. október 1973.

Halldór E. Sigurðsson.

Ragnheiður Árnadóttir.

Nr. 298.

22. október 1973.

AUGLÝSING

**um breyting á reglugerð nr. 207 20. september 1966,
um bólusetningu sauðfjár til varnar garnaveiki.**

Aftan við 1. málsgr. 1. gr. reglugerðarinnar bætist:

1. Á öllu Snæfellsnesi vestan varnargirðingar úr Skógarnesi í Álftafjörð.
2. Í Suður-Dölum í Dalasýslu, þ. e. Hörðudalshreppi, Miðdalshreppi og Haukadalshreppi ásamt bæjunum Lækjarskógi og Þorbergsstöðum í Laxárdalshreppi, (þ. e.) að Hvammsfjarðargirðingu.
3. Á öllu varnarsvæðinu frá Miðfjarðargirðingu að Blöndu, þ. e. í Hvammstanga-hreppi, Kirkjuhvammshreppi, Þverárhreppi og Þorkelshólshreppi í V.-Húnavatnssýslu og Áshreppi, Sveinsstaðahreppi, Torfalækjarhreppi, Svínavatnshreppi og Blönduóshreppi vestan Blöndu í A.-Húnavatnssýslu.

Auglýsing þessi er gefin út samkvæmt 44. gr. laga nr. 23 10. mars 1956, um varnir gegn útbreiðslu næmra sauðfjársjúkdóma og útrýmingu þeirra og 2. málsgrein 1. gr. reglugerðar nr. 207/1966 og öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 22. október 1973.

Halldór E. Sigurðsson.

Sveinbjörn Dagfinnsson.